

Oğlan ve Küçük Baykuş



Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Kúçük Baykuş

Aysel Banu YAVUZAL



Kasabanın kenarındaki küçük bir evde, sıcak kahverengi tenli ve ön dişleri aralıklı gülümseyen bir oğlan yaşırdı. Her akşam hardal sarısı kapüşonlu sweatshirt'ünü giyer ve gümüş rengi el fenerini cebine takardı. Dünya sessizleşip yıldızlar göz kırpmaya başladığında geceyi çok sevdi. Ama en çok, yaşlı meşe ağacında yaşayan küçük baykuşu sevdi.



Baykuş küçüktü, yaklaşık bir greyfurt büyüklüğündeydi; yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve soluk benekleri vardı. Yuvarlak altın gözleri karanlıkta parlıyor, minik kulak püskülleri küçük boynuzlar gibi dikiliyordu. Oğlan penceresinden baykuşun dallar arasında sessizce süzülüşünü izledi. Yeşil defterini kaptı ve yazdı: 'Baykuş, gökyüzü karardığında uyanır.'



Her gece oğlan baykuşu inceledi. Başını yana eğip minik sesleri dinlediğini gördü. Çimlere süzülüp küçük bir atıştırmalıkla geri uçtuğunu izledi. 'Sen harika bir avcısın,' diye fısıldadı oğlan. Defterine resimler çizdi ve yazdı: 'Baykuşun yiyecek bulmak için karanlığa ihtiyacı var.' Küçük baykuş yumuşakça öttü, sanki 'Doğru!' der gibiydi.



Bir gece oğlan tuhaf bir şey fark etti. Komşunun sundurma lambası çok parlaktı ve baykuş gölgelerde saklı kaldı. Süzülmedi, avlanmadı. Sadece gözlerini kırpıp başını çevirdi. Oğlan yazdı: 'Çok fazla ışık baykuşu mutsuz eder.' Acaba diğer hayvanlar da aynı şeyi hissediyor muydu? Parlak lamba bütün bahçeyi gündüz gibi aydınlatıyordu.



Ertesi sabah oğlan annesine bunu sordu. Annesi yuvarlak gözlüklerini ve yumuşak turkuaz hırkasını giymişti ve dikkatle dinledi. 'Geceleyin bazı ışıklar hayvanların kafasını karıştırabilir,' dedi. 'Avlanmak ve dinlenmek için karanlığa ihtiyaçları var.' Oğlan derin derin düşündü. Küçük baykuşa ve bütün gece dostlarına yardım etmek istiyordu. 'Bir fikrim var,' dedi. 'Bir karanlık gökyüzü projesi!'



Annesi gülümsedi ve afişler yapmasına yardım etti. Küçük baykuşun resmini çizdiler ve yazdılar: 'Geceyi yaban hayatı için dost tutun!' Oğlan parlak renkler ve büyük harfler kullandı. Ekledi: 'Işıkları yalnızca gerektiğinde kullanın.' Afişleriyle gurur duydu. O öğleden sonra birini topluluk panosuna, birini de parkın yakınına astı. İnsanlar durup baktı.



Oğlan komşularıyla konuşmaya karar verdi. Yan komşusu, kahverengi düz kasket giyen ve bastonuna yaslanan yaşlı adamla başladı. 'Sundurma lambanız çok parlak,' dedi oğlan kibarca. 'Baykuşun avlanmasını zorlaştırıyor.' Adam şaşırmış görüldü. 'Öyle mi?' dedi. 'Ben sadece basamaklarımı görmek istemiştim.'



Oğlan parlak ışığın gökyüzüne nasıl yayılıp yıldızları gizlediğini anlattı. 'Baykuşların ve diğer hayvanların karanlığa ihtiyacı var,' dedi. 'Işıklarımızı gölgelersek onlara yardım ederiz.' Komşu beyaz saçlarını kaşdı. 'Bunu hiç düşünmemiştim,' dedi. 'Ama baykuşları severim. Ne yapabilirim?' Oğlan ona gölgelenmiş bir lambanın resmini gösterdi.



Birlikte sundurma lambasının üzerine kavisli bir siperlik taktılar, böylece ışık aşağıya yöneldi. O gece oğlan penceresinden izledi. Küçük baykuş meşe ağacından dışarı baktı. Başını yana eğdi, sonra çimlere süzüldü. Bir güve yakaladı ve geri uçtu. Oğlan sessizce sevindi. 'İşe yaradı!' diye fısıldadı. Defterine yazdı: 'Gölgelenmiş ışık baykuşun avlanmasına yardım eder.'



Karanlık gökyüzü projesiyle ilgili haber yayıldı. Oğlanın arkadaşları yardım etmek istedi. Daha çok afiş yaptılar ve aileleriyle konuştular. Annesi, mahalle toplantısı için kısa bir konuşma yazmasına yardım etti. 'Küçük değişiklikler bile büyük fark yaratabilir,' diye çalıştı. Ön dişleri aralıklı gülümsemesi iyice genişledi. Heyecanlı ve biraz da gergindi.



Toplantıda oğlan küçük bir basamağa çıktı. Herkese küçük baykuşu ve parlak ışığın yaban hayatını nasıl etkilediğini anlattı. 'Daha sıcak ışıklar kullanıp onları aşağıya yöneltebiliriz,' dedi. 'İhtiyacımız olmadığında ışıkları kapatabiliriz.' Kasketli komşu ayağa kalktı. 'Sundurma lambamı gölgeledim ve baykuş geri geldi!' dedi. İnsanlar alkışladı.



Birçok komşu denemeyi kabul etti. Lambalarına siperlik taktılar ve daha yumuşak ampullere geçtiler. Oğlan ve annesi mahallede dolaşp el ilanları dağıttı. İlanlarda 'Karanlık gökyüzünü baykuşlar için güvende tutun' yazıyordu. Oğlan gurur duydu. Sadece bir defterle ve küçük bir baykuşla büyük bir şey başlatmıştı. Gece, bir lamba her seferinde değişmeye başladı.



O gece oğlan meşe ağacının altına oturdu. Gökyüzü artık daha karanlıktı ve yıldızlar daha parlak görünüyordu. Küçük baykuş aşağı uçtu ve alçak bir dala kondu. Yuvarlak altın gözleri doğrudan ona baktı. 'Huu-huu!' diye seslendi, yumuşak ve mutlu. Oğlan sırttı. 'Hoşuna gitti, değil mi?' diye fısıldadı. Baykuş yeniden öttü ve beyaz göğsünü kabarttı.



Annesi iki fincan sıcak kakao ile dıřarı çıktı. 'İyi bir řey yaptın,' dedi, örgüsü sallanarak. 'Baykuřa yardım ettin ve komřuları bir araya getirdin.' Ođlan bir yudum aldı ve baykuřun çimenlerin üzerinde sessizce süzölüşünü izledi. İçi ısındı. 'Çocukların bile yaban hayatını koruyabileceđini öğrendim,' dedi. 'Ve karanlık gökyüzü herkes için önemli.'



Ertesi hafta oğlanın sınıfı onu projesini paylaşmaya davet etti. Yeşil defterini getirdi ve çizimlerini gösterdi. 'Baykuşların avlanmak için karanlığa ihtiyacı var,' dedi onlara. 'Ve ışıkları dost tutarak yardımcı olabiliriz.' Arkadaşları sorular sordu ve kendi karanlık gökyüzü afişlerini yapmak istedi. Oğlanın yüzü ışıldadı. Ön dişleri aralıklı gülümsemesi ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.



Artık her gece oğlan küçük baykuşu penceresinden izliyor. Baykuş, dost karanlıkta süzülürken mutlu mutlu ötüyor. Oğlan, küçük eylemlerin bile büyük fark yaratabileceğini biliyor. Defterine yazıyor: 'Karanlık gökyüzü yaban hayatı için bir armağandır.' Ve gurur duyuyor, çünkü onu korumaya yardım etti.